

Judikatūras krājums

Lieta C-570/13

Karoline Gruber

pret

Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten e.a.

(*Verwaltungsgerichtshof* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Vide — Direktīva 2011/92/ES — Noteiktu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējums — Tirdzniecības centra būvniecība — Administratīvā lēmuma neveikt ietekmes uz vidi novērtējumu saistošais spēks — Sabiedrības līdzdalības neesamība

Kopsavilkums – Tiesas (piektā palāta) 2015. gada 16. aprīļa spriedums

Vide — Noteiktu projektu ietekmes uz vidi novērtējums — Direktīva 2011/92 — Attiecīgās sabiedrības locekļu tiesības celt prasību — Valsts tiesiskais regulējums, kurā šīs tiesības ir izslēgtas kaimiņiem, kas ir attiecīgās sabiedrības daļa — Nepieļaujamība

(Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/92 1. panta 2. punkts un 11. panta 1. punkts)

Direktīvas 2011/92 par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram administratīvam lēmumam, ar kuru ir konstatēts, ka projektam nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, ir saistošs spēks attiecībā uz kaimiņiem, kam nebija tiesību celt prasību par minēto administratīvo lēmumu, un tas tā ir ar nosacījumu, ka šie kaimiņi, kas ir “attiecīgās sabiedrības” daļas locekļi šīs direktīvas 1. panta 2. punkta izpratnē, atbilst valsts tiesībās paredzētajiem nosacījumiem vai nu attiecībā uz “pietiekamu ieinteresētību, lai celtu prasību,” vai attiecībā uz “tiesību aizskārums”. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šis nosacījums ir izpildīts lietā, ko tā izskata. Ja tas tā ir, tai ir jākonstatē administratīvā lēmuma neveikt šādu vērtējumu saistošo seku attiecībā uz minētajiem kaimiņiem neesamība.

Tā kā dalībvalstīm ir ievērojama rīcības brīvība noteikt gan to, kas ir “pietiekama ieinteresētība, lai celtu prasību”, gan – “tiesību aizskārums”, minēto rīcības brīvību ierobežo pienākums ievērot mērķi attiecīgajai sabiedrības daļai nodrošināt plašu pieejamību tiesai. Šajā ziņā valsts likumdevējs it īpaši var ierobežot tiesības, kuru pārkāpuma gadījumā indivīds var celt prasību tiesā par Direktīvas 2011/92 11. pantā paredzētajiem lēmumiem, darbību vai bezdarbību, attiecinot tās tikai uz subjektīvām publiskām tiesībām, tas ir, individuālām tiesībām, kas atbilstoši valsts tiesībām var tikt uzskatītas par publiskajām subjektīvajām tiesībām, šī panta normas par sabiedrības locekļu, uz kuriem attiecas lēmumi, darbība vai bezdarbība, kas ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, tiesībām celt prasību nevar tikt interpretētas šauri.

Tādējādi, valsts tiesiskais regulējums, kurā tiesības celt prasību par lēmumiem, ar kuriem ir konstatēta vajadzība veikt projekta ietekmes uz vidi novērtējumu, ir paredzētas tikai projekta pieteicējam, ieinteresētajām iestādēm, vides advokātam un atrašanās vietas pašvaldībai, izslēdzot ļoti lielu skaitu privātpersonu, tostarp it īpaši kaimiņus, kuri, iespējams, atbilst Direktīvas 2011/92 11. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, nav saderīgs ar Direktīvu 2011/92.

(sal.ar 38.–40., 42., 43. un 51. punktu un rezolutīvo daļu)